

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 429. Usque Ad Annum 483

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117816

§. 13. Libelli contra Dioscorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66052)

Sæculum V. *sa, ut Canones præcipiunt, tractatur, nec*
A. C. 451. *Magistratum, nec cuiuscunque Laici præ-*
sentia necessaria est. Sed aliam a Dioscoro
responsionem non obtinuerunt. Lector
Hypatius hujus secundæ Citationis verba
notis consignavit, quæ postquam in Con-
cilio lecta fuere, Eusebius edixit, se ne-
minem nisi solum Dioscorum accusare,
petiitque, ut tertio vocaretur.

p. 393.

§. XIII.

Contra Dioscorum Libelli.

Archidiaconus Aetius dixit; Clericos
 & Laicos, qui Alexandria advenissent,
 ante fores Concilii stare; hos libellos
 supplices contra Dioscorum tradidisse, &
 petere, ut ingredi liceret. Jussit Conci-
 lium, ut ingrederentur. Erant autem
 Athanasius Presbyter, Ischyron, & Theo-
 dorus Diaconi, & unus Laicus, cui no-
 men Sophronius. Lucentius Legatus
 Aetium legere eorum Libellos jussit, om-
 nes ad S. Leonem, & Concilium Calce-
 donense directos. Præ reliquis lectus
 est Libellus Theodori, cujus Summa hæc
 erat: *annos pene viginti duos in Societate*
Magistrarianorum merui. Apud Cyrillum
Beatæ memoriæ, præsertim Concilii Ephe-
sini tempore, fui; cum præstitis officiis
ejus animum mihi conciliaffem, inter Cle-
ricos Alexandrinos me adscripsit, quo in
ordine annos quindecim consumpsi; quan-
doqui-

p. 396.

doquidem charius mihi erat Ecclesie Mi-
 nisterium, pinguiori fortuna, quam in
 priori munere sperare poteram. At vero
 ubi Cyrillo successit Dioscorus, sine omni
 mora Clericali ordine me exuit, quamvis
 nec Actor contra me, nec delictum existe-
 ret. Criminis loco fuit, quod me Cyrillus
 amasset; quippe cum Cyrilli Doctrinam de
 Fide odisset, nihil antiquius habuit, quam
 ipse non propinquos modo, sed etiam ami-
 cos Civitate ejicere, imo & iis perniciem
 machinari. Præterea Hæreticus est Dios-
 corus, Origenista, & de Mystero Sanctæ
 Trinitatis perversa docet. Is ipse huma-
 no sanguine manus polluit, succidit arbores,
 domos disjecit aut incendit. Nunquam
 non vitam flagitiis infamem duxit. Hu-
 jus rei testimonia, & argumenta in prom-
 ptu mihi sunt. Tandem, cum Nicea esset,
 Excommunicationem in Sacram Sedem
 Romanam pronuntiare ausus est; id cum
 Episcopis ferme decem, ipsum ex Ægypto
 secutis, quibus, ut subscriberent, vim intulit,
 egit. Theodorus in hoc Libello quin-
 que testes nominat, petitque, ut custo-
 dia mandentur.

Sæculum V.
 A. C. 451.

p. 397.

Ifchyron in suo Libello easdem accusa-
 tiones summatim afferebat, ad facta dein-
 de peculiaria veniens, inquebat: Impera-
 tores Ecclesiis Lybiæ frumenta, quæ sterile
 solum non gignit, suppeditant; hæc annona
 præprimis celebrando Sacrificio incruento,
 dein-

p. 400.

Sæculum V. *deinde peregrinis, & pauperibus indigenis*
A. C. 451. *alendis destinata est; at hanc accipere per*

Dioscori avaritiam Episcopis non licuit, nam ipse frumentum coemit, quod deinde superveniente penuria summo pretio vendidit. Itaque ex eo tempore non Sacrificium terribile offerri, non pauperibus incolis, non exteris subveniri potuit. Peristeria illustrissimæ memoriæ magnam auri vim testamento reliquerat, Monasteriis, Hospitiis, cæterisque in Ægypto pauperibus distribuendam; hanc pecuniam Dioscorus sibi afferri præcepit, eamque inter Salsatriculas, & Momos dispersit. Nemo in Ægypto degit, qui hominis lasciviam ignoret; prostituti pudoris mulieres Domum Episcopalem, Balneumque ejus frequentissime ingredi conspiciuntur, omnium vero sapissime, quam nemo non novit, dilectissima Pansophia, cognomento Montana. Hæc sæpe, cum Amatore suo populi Alexandrini fabula fuit. Imo, malum! non uni quoque cædi Episcopus causam dedit.

Dioscori
Causa.

Ad me quod spectat, ordinis Clericali honore auctus fui, quod diu Ecclesiæ Alexandrinæ serviissem; Cyrillus sapius mihi profectioem, præprimis ad urbem Constantinopolim, demandavit. At, ipso vita functo, paterni amoris, quo me optimus Episcopus dignabatur, pænas dare iussus sum, dum me iste a Sacris Mysteriis removit. Nimis vero levis ipsi hæc pæna videbatur,

nam Monachis, aliisque hominibus in an-
gustum meum patrimonium, unde sustenta-
bar, immisissis, ædiculas incendit, fructife-
ras arbores ad unam omnes succidit, inu-
tile solum effecit, meque ad mendicitatem
redegit. Sed necdum dixi omnia. Viro-
rum Ecclesiasticorum, seu verius latronum, p. 404.
cobortem cum Petro Diacono, Harpocra-
tione, & Mena Presbyteris misit, qui me
interficerent, & defuncti corpus sibi affer-
rent; cumque in urbem Alexandriam fu-
gisssem, comprehendi me ab Harpocratone
jussit, & in Hospitio languidorum includi;
rursusque illo misit, qui me occiderent; istud
omnes sciunt, qui in hoc Nosocomio babi-
tant, ipsorum enim auxilio, & beneficio
servatus sum. Tandem ex isto carcere,
quamvis innocens, & summa injuria deti-
nerer, non prius me liberavit, quam Ale-
xandria excedere, etiam infirma, ut eram,
valetudine, promississem. Ischyron sex
testes, quorum aliqui ex ipsius Dioscori
Familia sunt, nominat.

Athanasius Presbyter in suo Libello
querebatur in hunc modum: Frater meus, p. 405.
Paulus, & ego Sancti Cyrilli Nepotes era-
mus, ipsius Sororis Isidoræ filii. Is con-
dito testamento plura, & satis pingua,
legata Successori suo, quisquis ille futurus
esset, donavit, eum per Sancta Mysteria ob-
testans, ut se defuncto propinquos suos fo-
veret, nec quidquam mali inferret. His

Sæculum V. non obstantibus, Dioscorus in Episcopatu
 A.C. 451. sui exordio Fratri meo, mibique mortem
 p. 408. minatus, Alexandria excedere coegit; ce-
 nimus Constantinopolim, quod ibi praesi-
 dium invenire speravimus. At ipse, datus
 ad Crysaphium, & Nomum, qui tunc omnia
 poterant, epistolis, nostram iisdem perniciem
 mandavit. In carcerem detrusi, &
 variis modis vexati, tandem, quod adver-
 sarii volebant, omnem penum, quæ nobis
 supererat, dedimus; hinc multas pecunias
 mutuas accipere, & enormes usuras per-
 dere compulsi sumus. Frater meus tanto
 ærumnarum pondere oppressus, miseris
 simul & vita exiit. Ego igitur supereram
 cum uxore, Liberis ejus, mulieribus con-
 sanguineis, & ære alieno, quod contraxe-
 rat, oneratus. Fræterea misellis nobis
 vix in publicum secure prodire licebat.
 Interim, ne qua refugium restaret, Dios-
 corus domos nostras in Ecclesias convertit;
 meam quoque, etsi quatuor stadiis distan-
 tem, & ob loci situm minus idoneam, ad-
 junxit.

Sed necdum malorum finis! me ab or-
 dine Presbyteratus, nullius delicti reum,
 deposuit. Septem jam annos exegimus,
 hinc creditoribus nostris, inde Dioscori
 nos persequentibus, errantes; ne quidem
 in Ecclesiis, aut Monasteriis latere licet.

Sup. XIX. Ad Monasterium Metaneense in Canopo,
 §. 31. semper tutum omnibus miseris Asylum,

me receperam; ipse prohibuit, ne ibi bal-
 neis publicis uterer, nec panem aut quod-
 cunque edulii genus parata pecunia emere
 possem, volens ut fame conficerer. Deni-
 que hac redactus sum, ut cum duobus, tri-
 busve servis, qui mihi in extremis adhae-
 rent, mendicare panem cogar. Pecunia-
 rum Summae, quae a nobis exacta, & par-
 tim ex Bonis nostris, partim ex pecuniis
 mutuis acceptis, collecta, ferme mille qua-
 dringentas libras aureas exaequant. Hoc
 aurum in praedam cessit Nomo, & Crysa-
 phio, qui necdum exsatiatus in Bonorum
 meorum possessionem irruit, & a Mater-
 teris nostris S. Cyrilli Sororibus octoginta
 quinque libras aureas, rursusque a Fratris
 mei vidua, & liberis ejus, Orphanis, li-
 bras quadraginta expressit.

Ultimo lectus est Libellus Sophronii
 Laici, in quo dicebat: mandata ab Im-
 peratoris Curia adversus virum, Nomine
 Macarium, in urbe Alexandrina publico
 munere fungentem, qui mihi uxorem meam
 rapuerat, obtinueram; ne haec mandata
 exequi liceret, Dioscorus prohibuit, di-
 cens, majorem sibi quam Imperatoribus in
 hac Provincia Auctoritatem esse, misit-
 que Diaconum, cui nomen Isidorus, cum
 Rusticorum turba, qui vestes, & omnia
 alia mihi, & liberis meis sustentandis ne-
 cessaria abstulerunt; in sola fuga salus
 fuit. Præterea affirmo, Dioscorum saepe

PP 2 Blas-

Saeculum V,
 A. C. 451.

Conc. Calc.
 p. 409.

Dioscorigo
 Crimina.

p. 412.

p. 413.

Sæculum V. *Blasphemias in Sanctam Trinitatem effu-*
A.C. 451. *tiisse, adulteriis Dignitatem Episcopalem*
polluisse, & aliqua contra Cæsaris Maje-
 p. 416. *statem attentasse, quod diceret, sibi in*
Ægypto obtigisse Imperium. Hæc pre-
bant Acta coram pluribus Magistratibus
conscripta. Multi alii, funestos furoris
ejus effectus experti, paupertate, vel me-
tu prohibiti sunt, ne justissimas querelas
coram vobis effunderent. Peto, ut Ago-
rastus, Dioscori Syncellus, qui hic loci est,
vocetur. Quatuor isti Libelli, postquam
eos Notarii legissent, & Partes præsentis
cognovissent, ad Acta relati sunt.

§. XIV.

Dioscorus damnatur.

Tandem Concilium jussit, ut Dioscorus
 tertia vice vocaretur, & hoc munus
 Francioni, Episcopo Philippopolitano, Lu-
 ciano Biceno, Joanni Germaniciensi, &
 Palladio Diacono, & Notario demanda-
 runt. Citationem etiam scriptam fere-
 bant, in qua Concilium Dioscoro signifi-
 cabat; ea, quæ in excusationem attulif-
 fet, recipi non posse; veniret, & causam
 suam defenderet; secus, tanquam contu-
 maciæ reum esse damnandum. Diosco-
 rus respondit, nihil amplius se habere,
 quod iis, quæ se vocantibus respondiisset,
 adderet, & quidquid delegati Episcopi
 ad frangendam viri contumaciam affer-
 rent,

p. 416.

417.

420.

421.